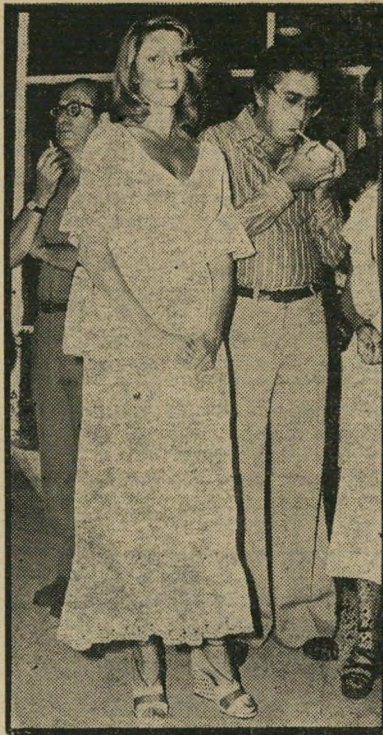
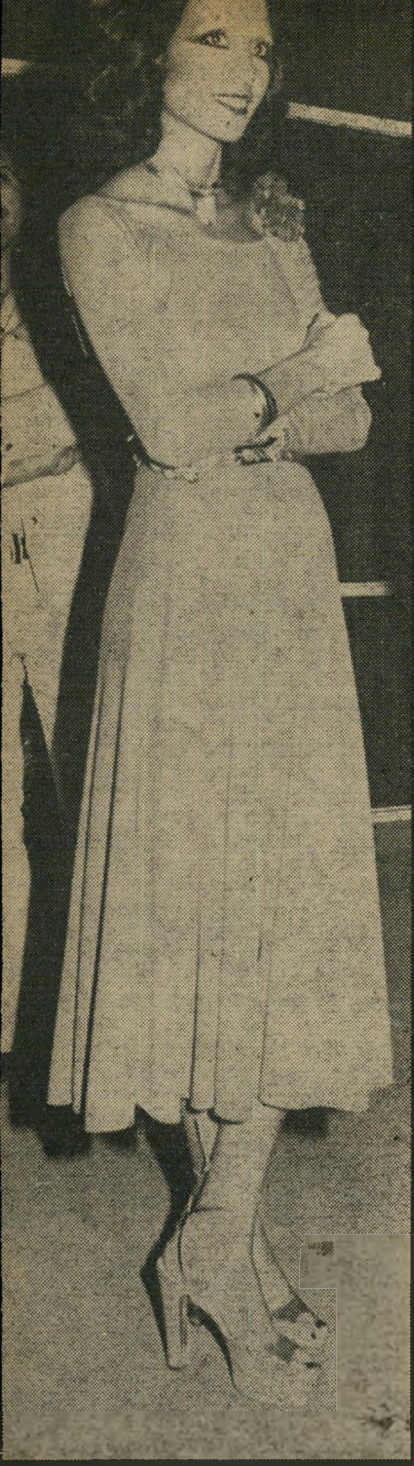

- אמר ראש-המשלה והמשיך בחגיגה

החתיכות

דור חדש של נשות-חברה הדורות-לבוש נכנס למחזור במסיבות המיסוד. כאן, למשל, ניתן לראות כמה מהיפהפיות שקישטו את המסיבה השבועית האחרונה בפסטיבל רבין. (מימין): רונית סרנט. (משמאל): דליה פלורטיינינגרטן. (למטה): רחל לוטן. ישראלית שחזרה לא מכבר משהות ממושכת בארצות-הברית, והיא עתה בת לווייתו של ניסן פלג, שהוציא לאור את הספר על ספיר.

הזכרעות הקובעות את גורל המדינה. כל אלה נסחטים בחגיגה האינסופית המעוררת אסוציאציות מרות לימי פומפייאה האחרונים.

לשמע הערתו של ראש-המשלה כי „לא יצליחו לקלקל לי את מצב-הרוח“ העיר שר-החוף לשעבר, אבא אבן, שנכח כצופה באותו אירוע: זה מזכיר לי את הבדיחה על האיש הנופל ממגרד שחקים בניו-יורק. בקומה ה-56 שואלים אותו איך הוא מרגיש, והוא משיב: „בינתיים עוד הכל בסדר.“

בולט לעינין ראש-המשלה מתאמץ לרדת אל העם, להיות פופולארי, ליר צור לעצמו תדמית חביבה של מי שאינו מנותק ואינו חי באולימפוס. אחרי שנשא דברי ברכה רשמיים, בהם העלה על נס את סנחס ספיר, האיש שבוכחו הפך לי ראש-משלה, יצא רבין לקרב פגנים-אל-פגנים בלתי רשמי עם העיתונות.

הוא נתקל על הדישא בכתבו המדיני של ידיעות אחרונות, שלמה נקדימון, ובכתבת שידורי ישראל שרה פרנקל, יצא מיד (המשך בעמוד 32)

ראש-המשלה, יצחק רבין, מעלל בספר ש" נכתב על-ידי העיתונאי אריה אבנרי על פינחס למסיבת-רבין השבועית. בשל נוכחותו של רבין, האירוע, „זה החוב שרבין פורע לספיר“, אמרו.

קטנים, היתה זו אותה חבורה שחגגה עמו את נשואי כנו, והרצה בעקבותיו של ראש-המשלה מחגיגה לחגיגה, מאירוע לאירוע, מוחאת לו כף בנאומו, מקישה עמו כוסיות וויסקי וזוללת עמו כריכים ודגים מלוחים. אין פלא שלחבורה הזאת אין ביכלל זמן לנהל את ענייני המדינה. היא עסוקה בחגיגות. בפסטיבל ארוך ומתמשך אחד שבמרכזו עומד יצחק רבין, שקשה להבין

הגורילות שומרי-הראש של ראש-המשלה הבטיחו גם את ביטחון חגיגת הצמרת. כאן הם נראים מאחורי אנט, אשתו היפהפיה של איש-העסקים שבא מצרפת, סמי פלאטו.

על מה יש לו לשמוח ולחגוג כל כך. את התשובה על שאלה זו נתן יצחק רבין עצמו בחגיגת ספיר. היה זה כאשר ניגש אליו עתונאי, ושאל אותו לשלמו. במקום תשובה עניינית, השיב לו רבין: „אתם לא תצליחו לקלקל לי את מצב-הרוח!“

אולי בתשובה קצרה זו מתמצת כל סוד הפגנות הנוכחות העליונות של ראש-הממשלה בעת האחרונה. מול מבול ההתקפות הניתך עליו מכל העברים, מבקש יצחק רבין להוכיח כי הוא נשאר איתן, שליו ומחייך, וכי אין הוא מתרגש מגלי הביקורת הקוצפים. הוא עושה זאת בריצת אמוק מנאום לנאום, ממסיב למסיבה, מאירוע לאירוע, עד שלא נותר לו פנאי כדי למלא את התפקיד היחיד עבורו נבחר: לשלוט. אילו היה זה רק ראש-המשלה המסתייב בסחרחורת העליונה הזאת מסביב עצמו, ניחא. אלא שבעקבותיו נע מחנה עצום ורב: מחצית שרי המשלה, מרת-בת הפסקידת הבכירה, כמעט כל צוות הדיפלומטים, ראשי חברות וקונצרנים כלכליים, כמעט כל מי שמוסקד על קבלת החלטות

ל מרדכי בראי, שהפך בן-לווייה קבוע לרבנים. בין שיחה לשיחה לא זנחה לאה את תפקידה בקרב את העיתונות ואת העיתונאים גם יחד.

חברים חדשים

ראש עיריית הלאביב, שלמה („ציצי“) להט, מציג בפני יצחק רבין את איש-העסקים סמי פלאטו, המבוקש בצרפת. בשבוע שעבר הותקף רבין על שאירח בחתונת בנו את מוטי פרידמן.